

LITERÁRNÍ TVOŘENÍ

Jaro

1. stupeň
ZŠ T.G. Masaryka Studénka
březen 2017

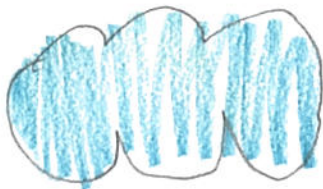
Jaro

Kiš kiš zimo, je tu jaro,
paní zimo, skočte dolů,
na trůn sedá paní jaro,
u nás bude veselo!

Sněženky už kvetou
a holky už pletou.
Pletou, pletou z pampelišek
závěje na věneček.

Věneček je krásný
a byl pleten z lásky.
Z lásky k jaru,
to Vám řeknu,
jaro už má na kahánku.

Autorka: Anna Hrstková, 3. B

Čmelda, aneb čmelák co sní medu horu

Jaro začalo. Královna včel rozdala příkazy snad každému zástupci hmyzu. Včely opylují květiny, motýlové taktéž, mravenci staví základny na úpatí cest. Jediný čmelák Čmelda seděl v rohu včelího království. Krčil se a myslel, že si ho královna nevšimne. Bohužel se mýlil.

„Hej ty!“ Zakřičel někdo, kdo hlasem připomínal včelí královnu. Když ten někdo k Čmeldovi přistoupil, začal se Čmelda bát ještě více, než kdy předtím. Byla to totiž opravdu královna. Se Čmeldou se moc nemazala a se slovy „Všichni jsou již venku, tak mazej!“ vyhnala Čmeldu ven. Čmelda letěl šnečím tempem a kymácel se přitom jako velký nákladník. Když doletěl na louku, přisedl na nejbližší květinu a pokusil se ji opylovat do svého kyblíčku. Když byla květina bez pylu, přisedl si na další květinu, pak na další. „Už mi to docela jde“, pomyslel si, a když už měl kyblík plný, chtěl se vydat na cestu domů. „No s plným kyblíkem domů nedoletím, tak přespím třeba tady a taky si dám trochu medu, abych nebyl hladý.“ Z trošky se ale stala polovina kyblíku. Čmelda byl z požívání medu tak zmožen, že se rozhodl usnout ještě dříve, než plánoval. Když najednou otevřel oči, něco si uvědomil a to, že je uprostřed velké pavučiny. Když se konečně dostal ze spánku, začal odposlouchávat rozhovor dvou neznámých osob. Když z rohu, kde mluvili, vylezli dva obří pavouci, Čmelda se nemohl ani pohnout.

Po asi hodině jeho vrtění, postoupil o milimetr, když tu najednou k němu přistoupil pavouk se zeleným kloboukem na hlavě a pronesl: „Tak jak ti budeme říkat? Já bych tě pojmenoval, hmm, dobrý oběd, cheche,“ uchechtl se pavouk a v pozadí něco připravoval, zatímco k němu přišel druhý pavouk s modrou kšiltovkou. Beze slova si čmeláka prohlížel, a když se chtěl Čmeldy dotknout, uklouzla mu na pavučině noha a špičkou rozřízl pavučinu, ve které byl Čmelda uvězněn. Pavouk spadl na zem a než se stihl vzpamatovat, čmelák už létal. Problém byl v tom, že nebyl moc zdatný letec, a tak hned při svém akčním letu narazil do tulipánů. Spadl na zem, nemožno létat a v patách dva pavouci. Nezbyla mu jiná možnost, utíkat jak nejvíc může. Bohužel se pavouci nezdáli ani po půlhodině běhu unaveni, zatímco Čmelda utíkal ze svých posledních sil. Najednou ale něco zaslechl a pak i uviděl. Letěl před ním veliký opeřenec a

čmelák hned na to rychle zavřel oči. Když je otevřel, byl vyděšen. Patnáct metrů nad zemí se držel na ptákoví, který měl v zobáku jednoho z pavouků. Pavoukovi ulétl zelený cylindr a zachytil se o čmelákovu křídlo. Čmelda padal asi dvacet metrů nad zemí.

„Dával sis velkého šlofíka, Čmeldo.“ Probudil ho něčí hlas. „Kde to jsem? Je jaro?“ čmelák se vystresovaně ptal. Podíval se, kdo to na něj vlastně mluví. Byla to jeho maminka. „Našli jsme Tě na sněženkách a neboj, už jsi zase ve včelím království. A je léto, ty trdlo. Prochrněl jsi celé jaro. Bohužel máš zlomené křídélko, a tak nebudeš moct asi měsíc létat, ale myslím, že se ti to zahojí dříve. No nic, chodit můžeš, tak jdi alespoň umýt nádobí, vysát pokoj, nakoupit a taky...“ Možná se teď ptáte jak to skončilo. No, Čmelda zase létal, pavouk mouchy chytal a všechno to končí tak, že mi sakra dopisuje pero. Tak zase příští jaro nashle.

Tobiáš Hanzelka, 5.B

Lego básnička

Mám lego rád,
je to můj kamarád.
Skládám kostičky,
mám různé barvičky.
Žluté, bílé, červené,
taky černé, zelené.
Modrých mám nejvíc,
dávám je do krabic.
Byl jsem i na lego setkání,
soutěžil jsem v skládání.
Výhra byla diplom a odznáček,
a taky star wars zlatý panáček.
Roman Timura, 2. ročník

O ztracené sněženke

Jednoho krásného dne vylezla z hlíny sněženka. Divila se, kde jsou všechny sněženky, a tak je šla hledat. Ale ztratila se. Šla do lesa, pořád přemýšlela, proč je ještě nenašla. Najednou uviděla skřítku, zeptala se ho, kde jsou ostatní sněženky. Skřítek jí odpověděl: „, protože jsi vyrostla jedna, tak ostatní nemůžeš vidět.“ „, Aha“, řekla sněženka. Potom se vrátila na louku a tam už byly ostatní sněženky. To bylo, ale překvapení. Celý den si s ostatními sněženkami hrála. Potom byl večer a jedna sněženka nespala, protože viděla zlé věci. Zdálo se jí, že jak vyrostla na louce, někdo ji zašlápl. Sněženky jí pomohly a ona znovu vyrostla. Sněženky jsou kamarádky, a proto rády rostou u sebe.

Veronika Škrabáková

2. ročník

O obrovi, který neměl rád jaro

Byly jednou tři víly, Sněženka, Sasanka a Petříčka. Každé ráno si hrávaly a vily věnečky. Ale po setmění vylézal zlý obr a všechny víly z něj měly strach. Obr neměl jaro rád a tak všechno, co mělo něco společného s jarem, chtěl zničit. Víly byly smutné, protože obr vytrhal všechny stromy a keře.

Jednoho dne vymyslela Petříčka plán, jak přimět obra aby měl jaro rád. Svůj plán pověřila Sněžence a Sasance. Plán byl takový, že svými kouzelnými hůlkami obra začarují, aby měl jaro rád. Tak se taky stalo. A od té doby obr po zimě jaro vítal s velkou radostí.

Natálie Sklenáková, 3.A

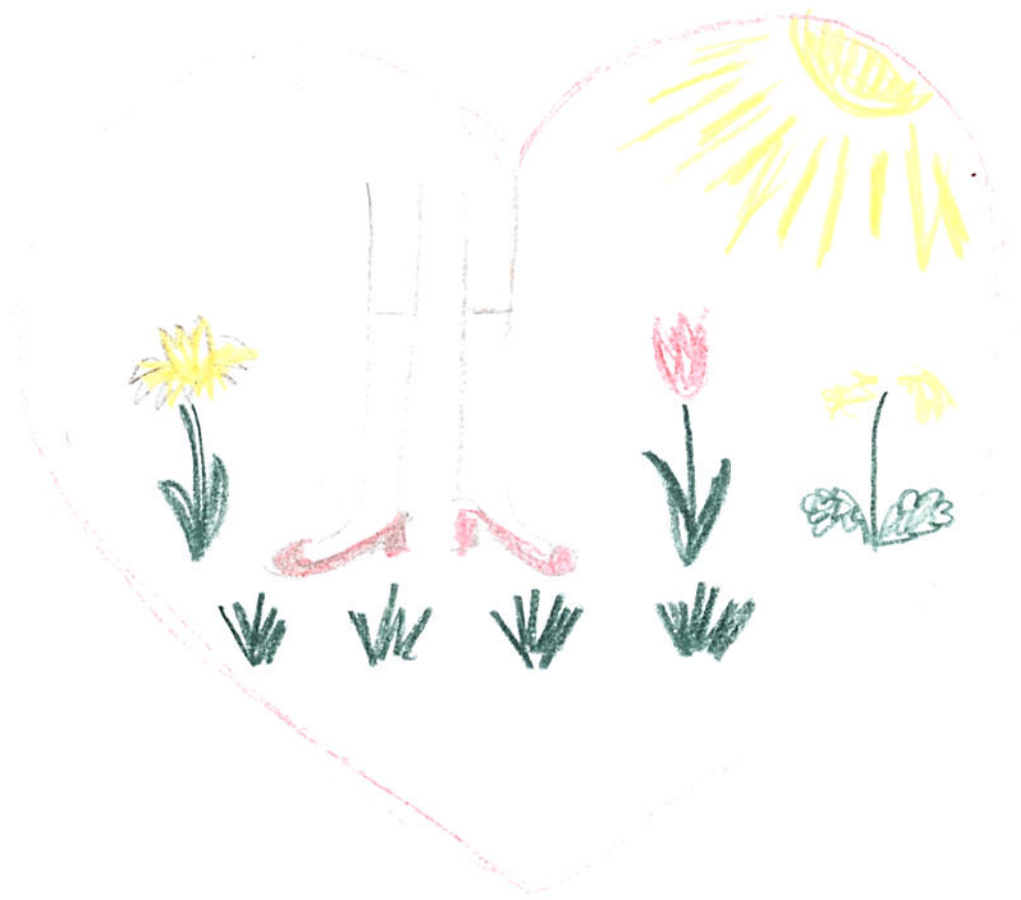
Jaro

Slunce, teplo, kytičky,
máme nové botičky.

Jaro je tu, konečně,
vítáme ho srdečně.

Zima už je pryč,
vyrostl nám petrklíč.

Sofie Rusková, 3.A

ZAČAROVANÁ SNĚŽENKA

Byl jednou jeden domeček, ve kterém žila chudá rodina. V domečku žila maminka s tatínkem. Maminka se jmenovala Tereza a tatínek Vašek. Oba dva ale měli tak málo peněz, že si nemohli dovolit koupit hračky pro své dvě dcery. Jedna dcera, která seděla na pravém rohu stolu na maličké židličce, měla krásné dlouhé vlasy, modré oči a červenou zašpiněnou sukničku, měla jméno Anežka. Její sestra Anička seděla nalevo od Anežky.

„Anežko, půjdeme si hrát na slepou bábu?“ „Ne! To bychom si mohly něco udělat, třeba narazit do zdi, zakopnout, spadnou a zlomit si nohu,“ odpověděla jí sestra, která měla krátké světle hnědé vlasy a stejnou sukničku jako Anežka, akorát modré barvy. „A nepůjdeme ven?“, zeptala se Anežky. „Ano, to je ono,“ vykřikla radostí Anežka. „Dneska tam svítí naše oblíbené sluníčko. Určitě už tam nebude taková zima jako v minulém týdnu,“ řekla Anežka. Maminka jim ještě řekla, ať se jim nic nestane. Obě sestry vyběhly ven a užívaly si krásného slunečného dne, jen sem a tam proletěl mírný vánek, který si pohrával s hustou zelenou trávou a s vlásky obou sester. Anežka se zamyslela a pak vykřikla: „Květiny!“ To ale její sestra vůbec nepochopila a tak se zeptala: „Jaké květiny?“ „No, jen mě teď napadlo, že bychom mohly pozorovat květiny a kdo jich pojmenuje nejvíce, tak ten vyhrál“. Ale všimly si jenom jedné opuštěné sněženky, která rostla uprostřed velké, rozsáhlé zahrady. Anička jí smutně pohládila na krásném bílém kvítku a přitom řekla: „Chudáček uprostřed zahrady a tak sama, ani žádné kamarádky nemá.“

Vtom se květina zvětšila. Vyrostla, až do tří decimetrů se jí zvětšil květ. Byla tak krásná, celá zářila a pak přestala. A povídala: „Vy jste mě zachránily. Ostatní květiny mě rády neměly, a tak mě začarovaly, abych nemohla mezi ostatní květiny, že jinak se odpařím. Kouzlo přestane fungovat jedině, když se se mnou bude kamarádit člověk. Musela jsem se každou zimu stěhovat na místo, kde nejsou žádné květiny, protože jsem musela najít to pravé místo, kde by mě lidé měli rádi a skamarádili se se mnou. Lidé po mně neustále šlapali.“

„Budete moje kamarádky?“ zeptala se sněženka. Obě děvčata se shodly, že budou její kamarádky. Sněženka se radostí usmála a z jejího krásného květu začaly padat zlaté kameny. Krásně se blýskaly a bylo jich tolik, že celá rodina měla dostatek na to, aby si mohli koupit, co potřebovali. Sněženku přesadili do

květináče, aby v zimě nezmrzla a vzali jí domů. Obě sestry všem, koho v životě potkaly, povídaly o začarované sněžence.

Kateřina Zajíčková, 5.B

Jaro a Zima

Za sedmero horami a sedmero řekami stál jeden velký palác, o kterém nikdo nevěděl. A tam žilo Jaro a Zima. Jednou se Jaro probudilo a zjistilo, že Zima sedí na trůně. Jaro říká: „Nemáš už na trůně sedět!“ Zima si život na trůně prodlužuje co čtyři roky. A měly ještě dva kamarády, Léto a Podzim. Dnes šla Zima brzy spát, a tak se Jaro, Léto a Podzim domluvili, že Zimu vyhodí z paláce. Zimě řekli, že teď už bude patřit mezi normální lidi. A tak zbyla jenom tři roční období. Ta se poctivě střídala ve velení na trůně. Od té doby byl navždy v paláci klid.

Adam Stiller, 3.A

Jaro

Na jaře nám svítí sluníčko,
usmějem se maličko.

Usmějem se každý den
a po škole honem ven.

Na fotbal a na kole,
vyrazíme po škole.

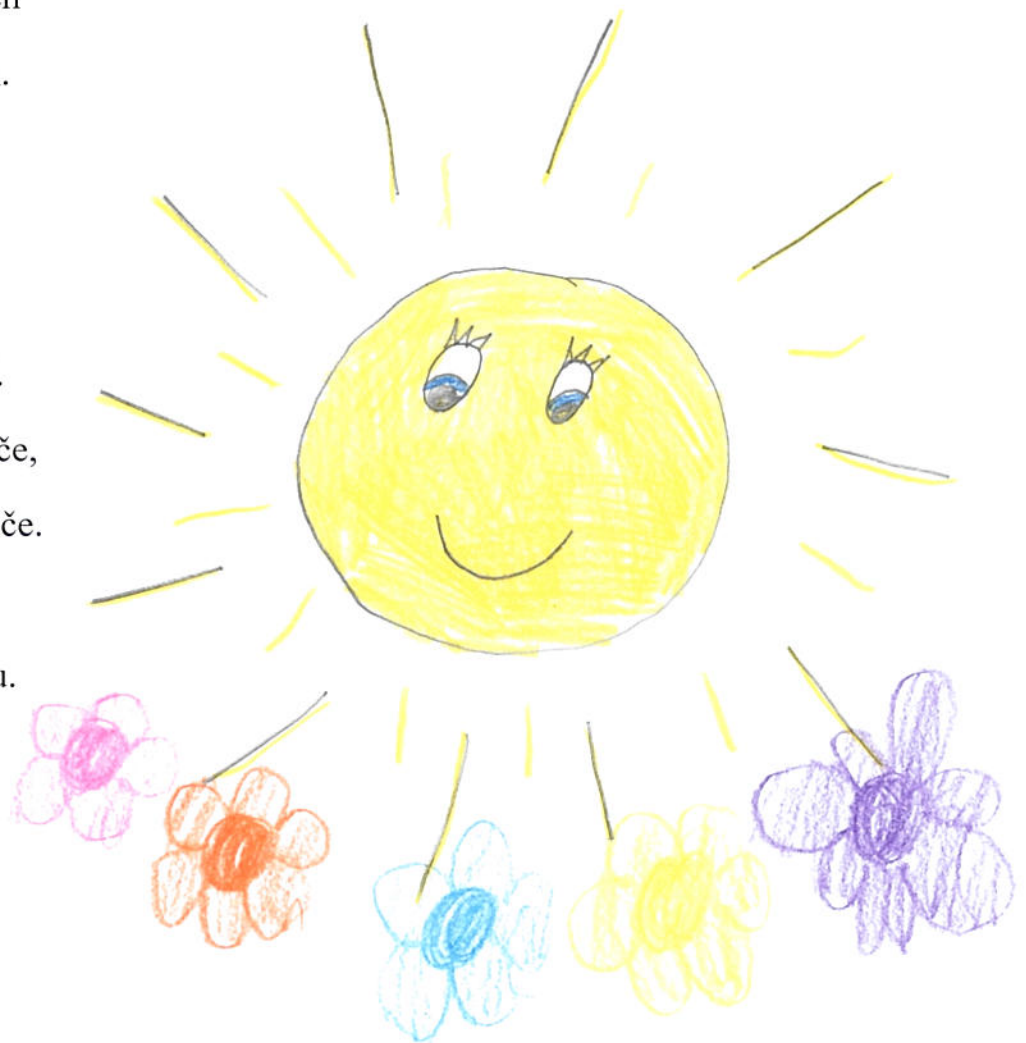
Do přírody do kina,
když nám jaro začíná.

Venku kvetou petrklíče,
vezmeme si sebou míče.

Přibalíme svačinku,
vrátíme se za hodinku.

Ondřej Štěpán

2. ročník

O víle Jařence

Byla jednou jedna víla Jařenka. Jmenovala se tak, protože probouzela jaro. Víla vylétá každý rok z Brány ročních období hned po víle Zimničce. Víla Jařenka miluje jaro, proto ji povolali, aby každé jaro přivítala a probudila.

Víly jako Jařenka létají po celém světě, akorát v jiném období. Jařenka má na práci nechat rozkvést kytičky a dozrát plody. Její sestra Jarnička zase probouzí zvěř a louky. Nejraději má zajíce a srnky. Vždy se u nich zastaví a hraje si s nimi. Jařenka je mladá, teprve se učí, ale její matka tvrdí, že to umí lépe než kdokoli jiný. Víla Jařenka nejraději probouzí borůvky, maliny a jahody. Někdy si při kouzlení nějakou tu jahodu nebo malinu ochutná. Když se víly sjednotí a zazpívají kouzelnou jarní píseň, celý svět se rozjasní. Děti si po škole půjdou hrát, babičky si půjdou zahradničit a rodiče si půjdou posedět na zahrádku.

Vílám se to povedlo, nejlépe za dvě stě pět let. Vládce všech ročních období je pochválil. Pak se vrátily do Brány ročních období a tam oslavily jaro a jak se jim to vše krásně povedlo. Slavily se všemi sestrami – Zimničkou, Podzimkou a s Letnicí. Víly Jařenka a Jarnička byly šťastné, že udělaly všem radost.

Nelly Říčná, 5. A

Nelly Říčná

Jaro

Jaro konečně přichází, děti chodí ven. Příroda se probouzí. Sluníčko svítí a zvířátka vylézají. Už všichni chystáme zahradu na jaro. Kytičky zaléváme. Zahradu sekáme a ptáci se vrací z teplých krajin. Za chvíli bude první jarní den. Hurá, jaro už je tu.

Patrik Brož, 3.A

Jaro

Jaro už je tady,
děti jdou za kamarády.
Vezmou si kšiltovky a kraťásky,
honem na klouzačky.

Začíná vylízat sluníčko,
začíná být teplíčko.
Slunce svítí a je teplo.
Jaro, jaro, jak si rychle přišlo.

Jaro už je zase zpátky,
ale není to ještě na plavky.
Děti se radují,
že se zase potkají.

Tráva je zelená,
je světlá a nádherná.
Tak ahoj básničko,
já jdu ven, protože svítí sluníčko.

Michaela Orálková, 4.A

CO TO?

Jednou na zasněžené a pusté louce to udělalo: „Puk, frk, lup, šklub“ a nakonec „Kuk.“ „Co to???", pomyslelo si to „Brr! Je mi zima, musím si něco sehnat.“ V tom okamžiku to uviděly dvě hopsající děti, co mizí k té věci a říkají: „Juziskotky, co to tu dělá? Asi už je jaro.“ „Ale ne, ty troubo, je tu samý sníh.“ „Ale co to tu tím pádem dělá?“ „To nevím, ale přikryju ho tímto listem.“ A odhopsali zpátky. „To je teplejší.“ A šlo chrnět.

Ráno se to probudilo a „Co? Co? Co? Kde je sníh? A proč mám najednou druhou část?“ A vidělo to ty dvě hopsající děti, které vidělo včera a ty říkají: „Juziskotky, to vyrostlo.“ „Jo, má to druhou část.“ „Počkej, trochu ho zaleju.“ „Mňam, mňam, vodička. Uf, po té vodičce jsem se unavilo, zív.“ A usnulo to. Odpoledne se to probudilo a... „Aj, karamba, já rostu. No a co, napiju se ještě vodičky,“ řeklo to a najednou.... „Cink.“

„Oooo, já mám květ a je jako zvoneček. Jak se vlastně jmenuju?“ „Jsi sněženka,“ řekla vrba. „Jééé, to je hezké jméno. Jsem ale osamělá.“

„Puk!“

„Puk!“

„Puk!“

„Fuk!“

„Fuk!“

„Fuk!“

„Lup!“

„Lup!“

„Lup!“

„Co to?“

„Co to?“

„Co to?“

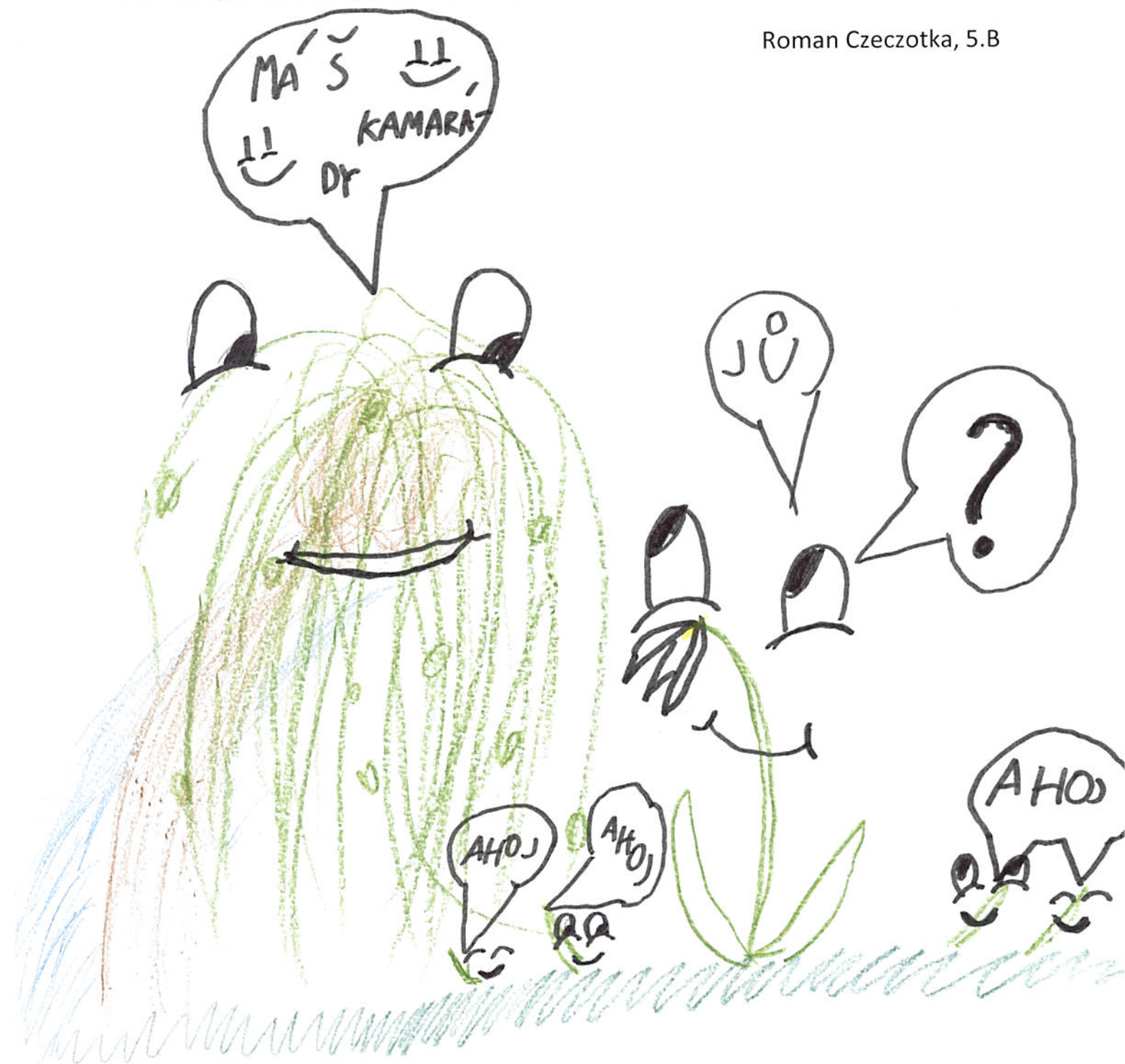

Ale nejsi osamělá. Máš kamarády," povídá vrba.

„Super," říká první sněženka. „Ahoj kamarádi."

A z louky se ozvalo: „Ahoj!" Jaro už je tady.

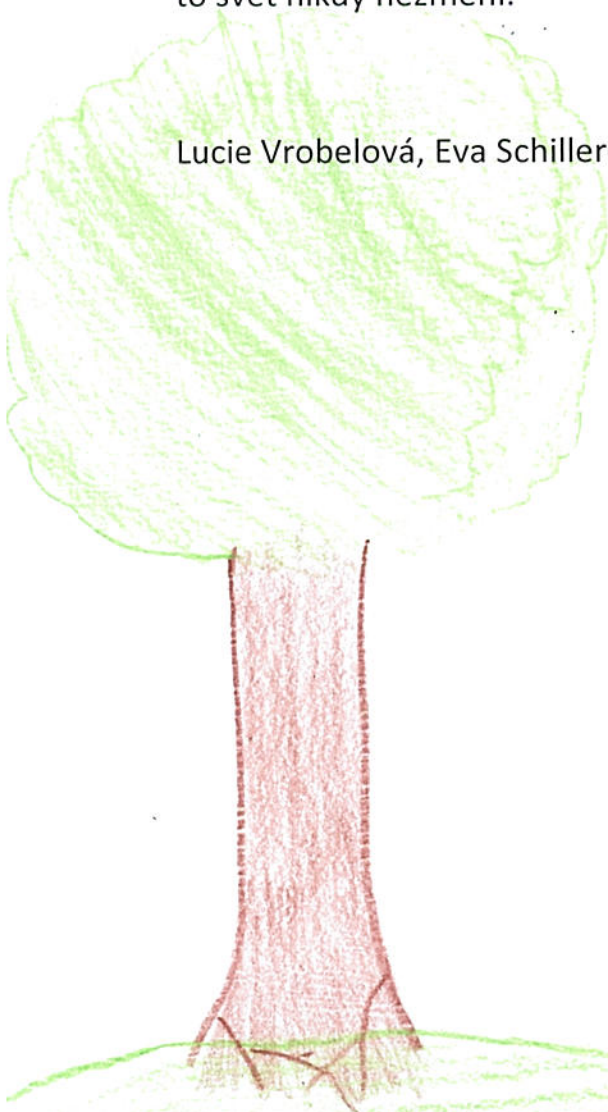
Roman Czeczotka, 5.B

Mlád'ata na jaře

Na jaře to každý ví,
že slunce krásu oživí.
Zvířátka se narodí,
medvědi se probudí.
Medvíďátka vstanou též,
probudí tě, jestli chceš.
A velkou lásku medvědí,
to svět nikdy nezmění.

Lucie Vrobelová, Eva Schillerová, 3.A

Jarní krása

Jaro už je tady,
rozkvétají sady.
Broučci už se probouzejí,
šnek zas hledá lístek zelí.

Včelky bzučí, kytky voní,
vše je krásné jako vlani.

Jaro je tak krásné,
protože už zase
slepice má kuřátka,
radují se děťátka.

Vrba už má spoustu prutů,
aby žádný z našich kluků
nepostrádal pomlázku.

Holky zase krásně kreslí
pěkné vzory na vajíčka,
snesla je naše slepička.

A když kluci holky honí
s tatarem a sklenkou vody,
holky vajíčko jim dají,
oni je pak vyšlehají.

Všude spousta mládětek je
a sluníčko krásně hřeje.
Čerstvá tráva hezky voní,
dáme ji našemu koni.

Slunce svítí,
roste kvítí,
to je krásné jaro
ty má zlatá mámo.

Jarní pohádka

Žili dva bratři, Jan a Matěj. Měli rádi přírodu, jak by ne, když byli synové hajného. Přišlo jaro a tak říká Jan tatínkovi, „Půjdeme s Matějem do lesa.“ Tatínek souhlasil, „Můžete, ale podívejte se, jestli mají zvířátka jídlo.“ Jan přikývl. Byli už u lesa, když uviděli pytláka. Jan navrhl, že ho budou sledovat. Po chvíli jim ale pytlák zmizel. Jan řekl: „Musíme se vrátit.“ Matěj souhlasil. Když přišli domů, všechno řekli tatínkovi. Jan a Matěj usoudili, že to ráno prozkoumají. Brzo ráno vyrazili do lesa. Uviděli malou lišku, která se chytla do pasti. Pomohli jí ven, byla zraněná a tak usoudili, že potřebuje lidskou pomoc. Vzali ji do hájenky. Tatínek je pochválil a lišku ošetřil. Uložili ji do staré krabice. Když se ráno probudili, hned utíkali na půdu, podívat se, jak se jí daří. Liška ještě spala, tak ji nechali, sešli dolů do kuchyně, kde už na ně čekala snídaně. Najedli se a šli se znovu na lišku podívat. Domluvili se, že jí dají jméno Zrzka. Zrzka se s nimi rychle skamarádila. Měsíce plynuly. Kluci si liškou užívali. Když se lišce všechno zahojilo, bylo třeba ji pustit zpátky do lesa. Zpočátku se jí nechtělo, ale pak odešla. Vždycky, když kluci šli do lesa, Zrzku potkali. Jednou dokonce se čtyřmi malými liškami. Všechny dostaly své jméno Tonda, Adam, Filip a Pepa.

KVĚTINÁČ

Květináč je pěkný rváč,
nemá být nač.
Začne jaro a ví,
že je to pro něj to pravé trápení.

Začne sázení
a potká se se všemi květináči.
Hlína sem hlína tam,
proč to vůbec povídám.

Představte si, že sletí paní z okna,
spadne na zem a vysype se na chodník
a vypadá jako kominík.

Řekne: nemám přece vinu,
když jsem rozbil rýnu.
Tu včela letí kolem
a řekne květináči sbohem,
a odletí zpátky
pootevřenými vrátky.

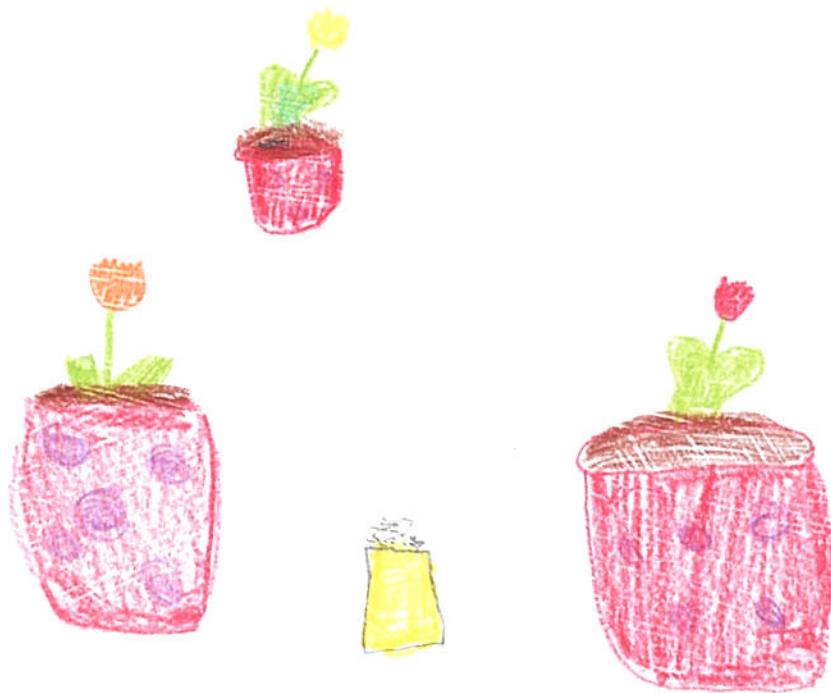
Slunce to všechno vidí,
a proto musí zakročit.
Paprskem spálí včele její žihadlo
a řekne aspoň už to nevypadá jako švihadlo.

Co květináč? Najde ho někdo na zemi? Ale ano, najde ho jeden vysoký kluk.

A řekne ten kluk,
že by v tom rostl hezký buk.
A tak si ho vezme do ruk
a zalepí ho páskou
s veškerou láskou.
A pak si vezme sbíječku
a udělá do květináče dírečku
a pak řekne dost práce!

A dá si ruce do kapes
a řekne hele, tam je můj pes
a vezme květináč do ruk
a vezme svého psa a půjdou domů s vírou,
že máma přijme květináč
a nebude se ptát, co je to zač.

Adéla Nimmrichterová, 5.B

Jaro

Jara už je opět čas,
květiny porostou zas.
Stromy, keře rozkvétají,
motýli tu přilétají.

Koupeme se v bazénu,
voda přišla na scénu.
Už nám stoupá teplota,
vezmem na sebe plavky,
ať už jdeme hned zpátky.

Pejsek štěká za vrátky,
chce jít s námi na hrátky.
Sluníčko má velký jas,
svítí na nás z velké výšky,
těší se, až vezmem knížky.

Autorka: Hana Křiváková 3.B

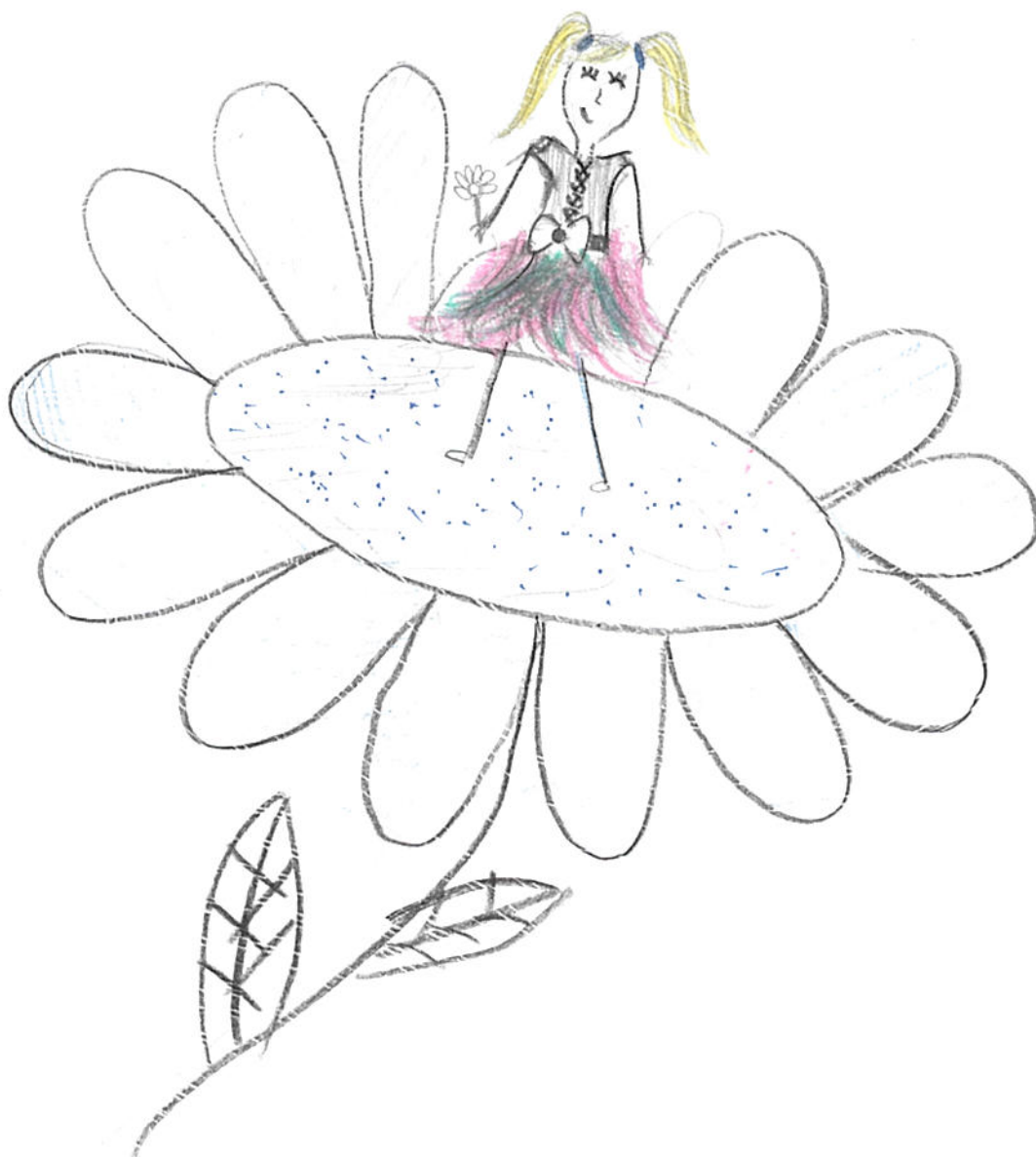

Jarní víla

Byla jedna malá víla a ta uměla kouzlit, jenže ona o tom nevěděla. Jednou k malé víle přišla babička a ptala se jí, jestli jí nedá pár jablek. Víla však odpověděla, že stromy teprve začaly pučet a jablka ještě nerostou. Babička jí řekla: „Poslyš, Rusalko, ty máš kouzelnou moc, ale nevíš o tom“. Víla jen zakroutila hlavou. „Babičko, vždyť malé víly, jako jsem já, žádné schopnosti nemají. Máme jenom křídla. Babička odsekla: „Ne ne ne, ty jsi výjimečná víla, ty umíš vyčarovat jaro, kytky, pučící stromy a všechno zelené, co na jaře kolem sebe vidíme.“ Babička pak ještě dodala: „Jen si to zkus! Máchni dvakrát rukama a uvidíš“. A pak babička zmizela. Když zmizela, víla dvakrát máchla rukama a jednomu stromu vedle ní naskákala jablka. Tak víla zjistila, že měla kouzelná babička pravdu a že má kouzelnou moc. Víla létala po kouzelném lese a když náhodou uviděla strom, který právě pučí, hned na něj přičarovala pár plodů. Když viděla pučet květiny, přičarovala zase krásné květy. Motýlům malovala na křidélka barevné puntíky a kolečka a beruškám černé tečky. Víla byla ráda, že babičku vůbec někdy potkala, protože by se o své moci nemusela nikdy dozvědět a možná bychom nikdy neměli ani jarní období. Díky kouzelné babičce máme každým rokem to nejkrásnější jaro.

Nikola Kýšková

5. 4

Jaro

Jenom jednou v roce se narodí mláďátka. Ať je to kuře, pes nebo kočka. Ale jednou se narodila jedna malá srnka, která se jmenovala Sára. Protože byla jiná, ostatní si s ní nechtěli hrát a jenom si z ní utahovali. Ale její maminka ji vždycky říkala: „Když si z tebe dělají legraci, tak je neposlouchej.“ Sára už toho měla plné zuby, a tak se rozhodla, že nezůstane na louce a uteče do lesa. V lese nerostlo moc trávy a skoro nebylo vidět na cestu. Sára se bála, ale věděla, že jí někdo pomůže. Ptala se lišky, ale liška si nevěděla rady a říkala: „Milá zlatá, já nevím.“ A tak to byla patálie. Ale její maminka ji našla. Nakonec všechno dopadlo dobře.

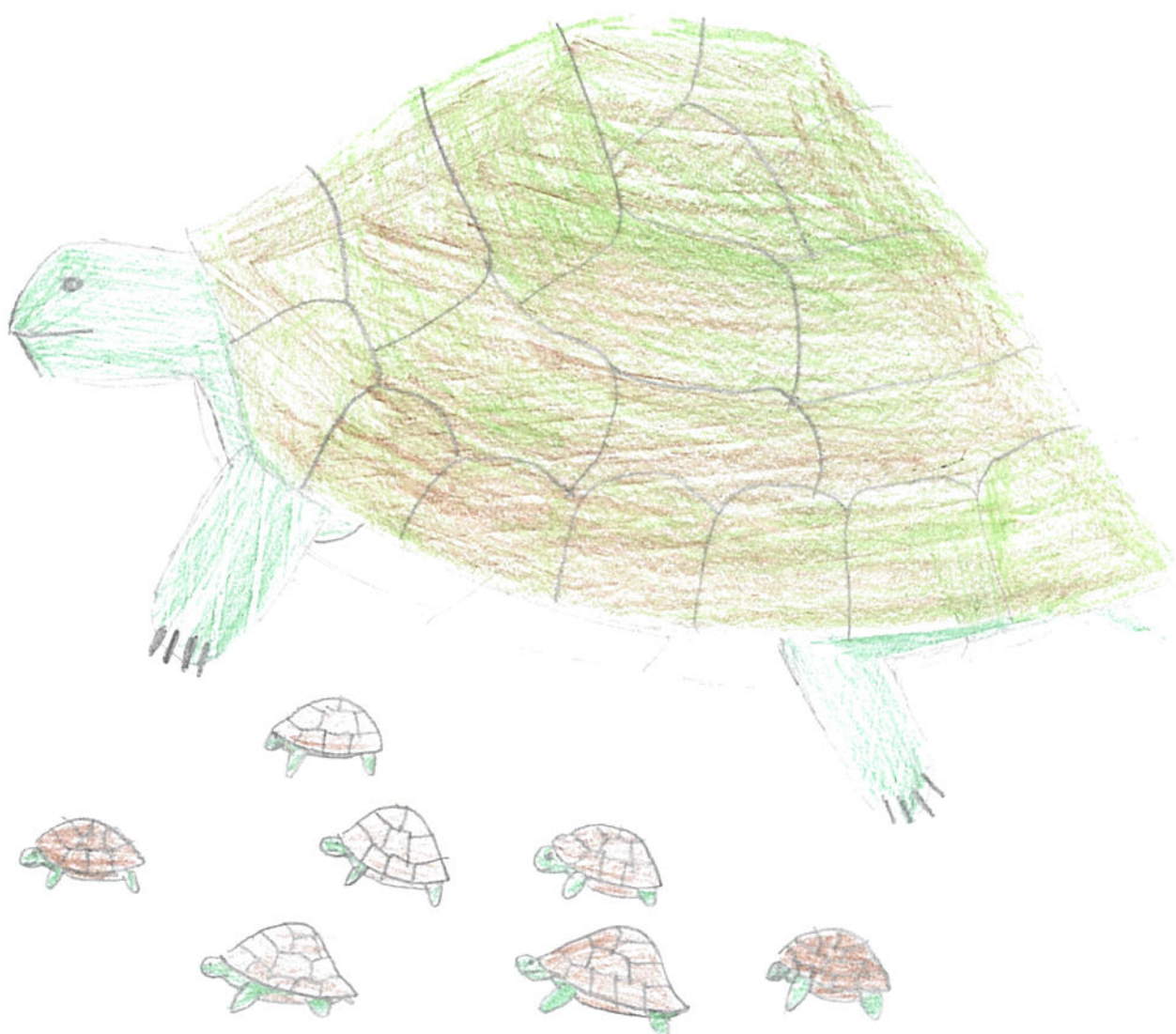
Autorka: Blanka Smetanová, 3. B

Paní Želvičková a její vyprávění

Tak už je po zimě a následuje jaro. Paní Želvičkové se první jarní den narodilo sedm želviček. Když se želvičky vylíhly, paní Želvičková čekala, až jim bude moci říct, na koho si mají dávat pozor. Když želvičky povyrostly, paní Želvičková jim začala vyprávět o rodině psů a koček: „Tak želvičky, na jaře se rodince psů narodila štěňata a ta by vás mohla brát jako hračku. A kočky by vám mohly udělat smrtelné poranění. Tak už víte, na koho si dát pozor?“ Želvičky už jsou poučeny.

Lucie Vrobelová, 3.A

Lov vajíček

Kdysi dávno v říši divů a kouzel začaly Velikonoce.

V té říši žili hodní a zlí draci. Každé Velikonoce jim obloha schovala vajíčka na lov vajíček. Drak Jamie měl teď zorganizovat lov. Všichni hodní draci přišli a šli lovit. Roky zpátky každý do minuty našel alespoň jedno vajíčko, ale letos nic. Hledali, hledali, až dračice Kiwi našla stopy do říše Jaro. Oni totiž vše měli odděleně, takže Velikonoce byly v jiné říši než Jaro. Když tam všichni hodní draci přišli něco se stalo. Sopka začala hřímat. „To je divné, v žádné říši sopka ještě nezačala hřímat,“ řekla Dalimka. Došli dál a viděli nejzlejšího draka všech říší Petranta. Ničil rozkvetlé stromy a vše co se dalo. „Hele,“ řekl Jamie „tam jsou všechna vajíčka.“ Jenže než k vajíčkům dojdou, tak se drak Minis lekne, vyletí a poraní si křídlo. A drak Minis je nejdůležitějším drakem jara, protože nikoho jiného obloha neposlechne, aby se schovala vajíčka. „Běžte pro vajíčka, já se o sebe postarám,“ řekl Minis. „Dobrá jeden drak tu s tebou zůstane,“ řekla Hedvika. A už běželi k vajíčkům. Jenže než tam doběhli, tak drak Petranta zakřičel: „Ne to nesmíte!“ „A proč jako,“ řekl Jamie. Sopka ze sebe začala chrlit vajíčka a draci se k vajíčkům ještě nedostali. Najednou všichni upadli. Asi za tři minuty všechna vajíčka byla venku. Všichni draci se postavili a drak Petranta všem něco řekl: „Já jsem pro vás chtěl nachystat tyto vajíčka, protože ty druhé jsou jedovaté. Jo a ještě něco: „Neberte mě za zlého draka, jsem i hodný.“ Nakonec se všichni s Petrantem skamarádili.

Začalo Jaro i Velikonoce a drak Minis měl křídlo zase v pořádku. Víte proč? Jak drak Minis viděl všechna ta vajíčka, tak se potěšil a potěšení vyléčí vše.

Barbora Škrabáková, 4. B

Jaro už je tu

Jaro, jaro, jaro,
přichází nám jaro.
Sluníčko už vysvítá
a tepla nám přibývá.

Sluníčko se usmívá
a ptáček si zazpívá.

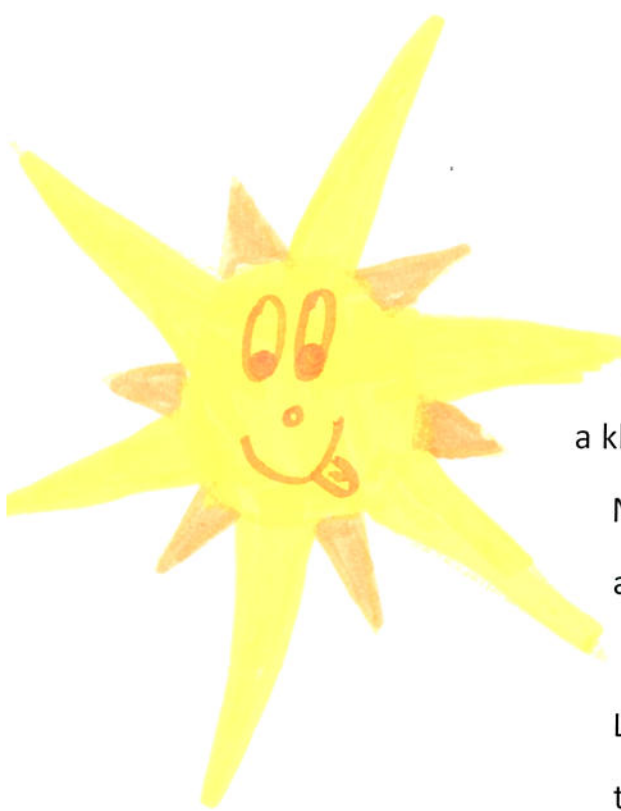
Jaro je, jaro je,
zima už se stěhuje.

Holky vajíčka malují
a klukům pomlázky kupují.

Na louce si krávy bučí
a vedle si včely bzučí.

Lidé chodí sportovat,
tělo své si zpracovat.

Děti chodí na louky,
špehují tam pavouky.

Sabina Melicharíková, 5. A

Sabina Melicharíková

Jaro

Je jaro, všechny děti jsou venku a skotačí. Až na jedno jediné dítě, Pavla. Tento chlapec nevytáhne paty z domu, dokud mu mamka neřekne, že má vypnout ten počítač a jít ven, hrát si s dětmi. Ale on nechce, řekl, že by šel ven, kdyby měl kámoše. Maminka mu ale říká, že právě venku si může najít kamarády. Jednoho rána to Pavel šel zkusit. Našel jednoho kluka, který se jmenoval Danek. Pavel se ho zeptal: „Budeš se se mnou kamarádit?“ Danek mu řekl: „ano, klidně“. „Jak se jmenuješ?“ ptá se Pavel. „Danek“, odpověděl Pavlovi. „A ty?“ „Já jsem Pavel.“ „Jdeš si hrát na honěnou, když je jaro?“ „No tak jo.“ A od té doby se Pavel počítače ani nedotkl.

Autor: Jakub Glogar, 3. B

Jaro je prima!

Jaro je prima,
venku není zima.
Ale když se ochladí,
sluníčko to napraví.

Venku skáčou mláďata,
ještě nejsou chlupatá.
Ale za dva roky,
skočí vyšší bloky.

Lidé chodí na procházky,
chlapci šetří na pomlázky.
Holky vejce malují,
dovolenou plánují.

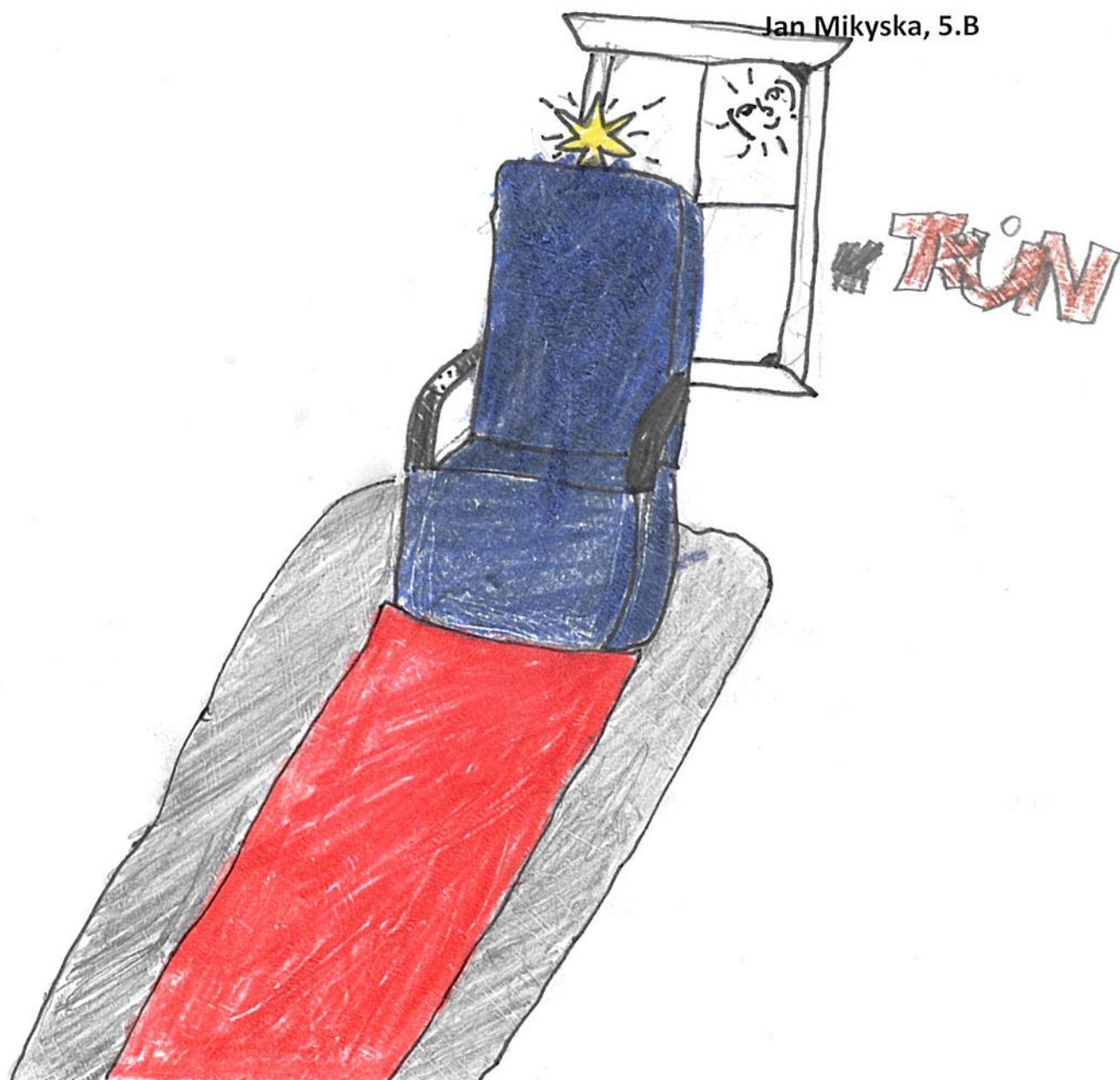

Pavel Dostálík, 5.A

Pavel Dostálík

JARO

Byl krásný zimní den, ale jaro vstávalo a přiletělo na zemi. Od té doby se zima začala pomalu loučit se zemí, ale najednou zima dostala bláznivý nápad..... Že vyzve jaro na souboj. Zima přiletěla k jaru a vyzvala jaro na velký souboj. Jaro souboj přijalo, a pak přišla domluva. Kdo co vyhraje a tak dále. Důležitý byl termín. Domlouvali se a shodli se na termínu – 9.3.2017 v 9:40 ráno u základní školy TGM 2. Května ve Studénce. Obě roční období se pilně připravovala, a jak čas běžel, sníh tál, slunce čím dál tím víc zářilo. Boj se blížil a třída 5.B o ničem netušila. Ale najednou jednomu žákovi Janu Mikyskovi začalo být horko. A najednou šel k oknu a podíval se z okna, otevřel ho a uviděl jaro a zimu připravovat se vejít do ringu. A zavolaal třídu, aby se šla podívat. Celá třída se podívala a i dokonce paní učitelka. Ale do ringu přiletěly léto a podzim, začly roznášet, že se boj nekoná. A léto a podzim vrátily vše do normálu, zima odletěla do spánku na planetu Forest.

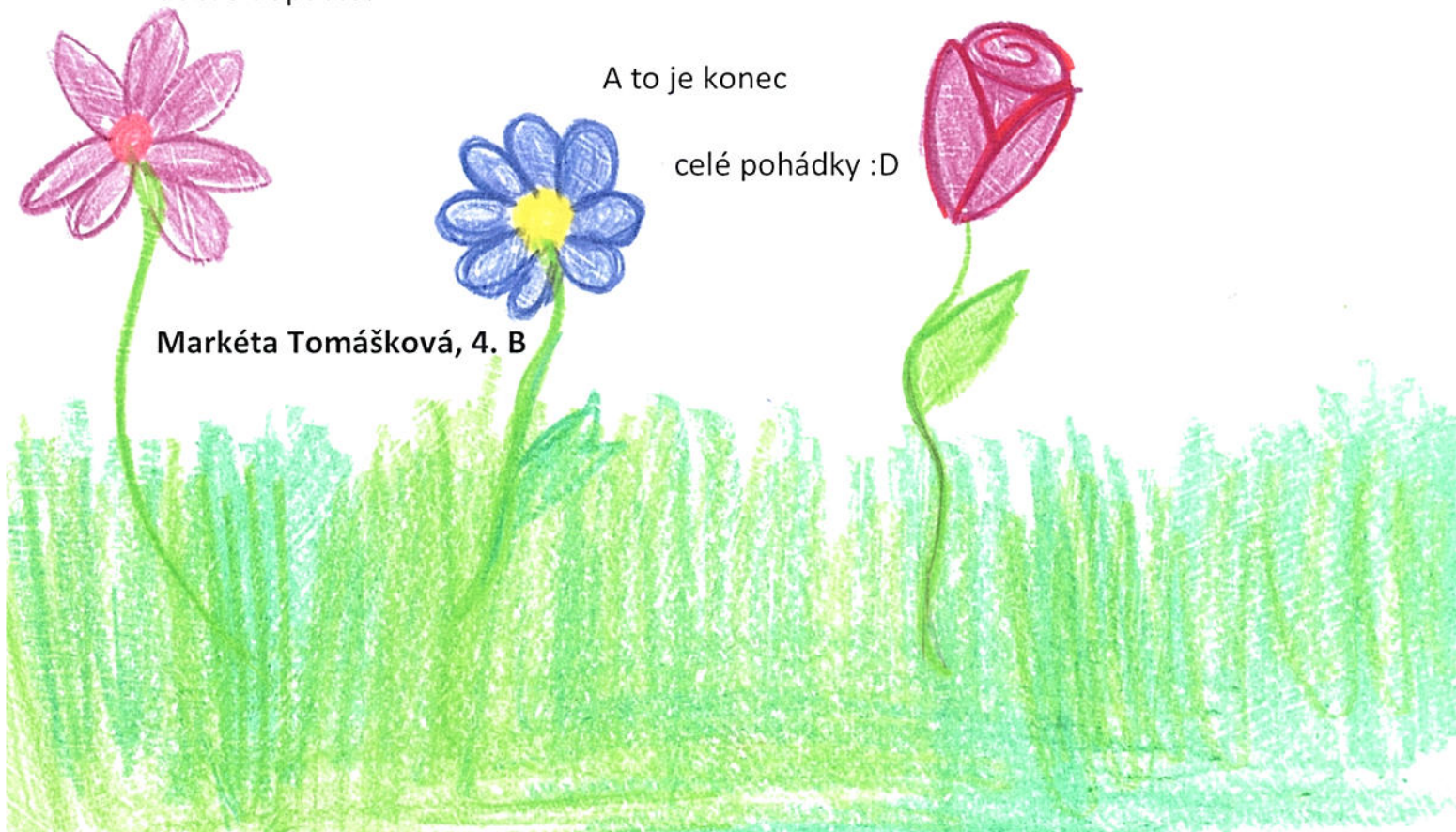
Příchod jara

Zima pomalu odchází a ve vílím světě ještě všechno spí. Všechno až na kmotřičku Liadel, která se snaží vzbudit Elišku, kterou dostala na starost jako novou vílu. „Elí vstávej,“ snaží se Liadel „přijdeš pozdě na nástup,“ ale marně. Všechny víly už jsou vzhůru, ale Eliška ještě pořád spí. A je to tady, nástup začal. Liadel už nemá trpělivost a jde na jarní nástup. Jarní nástup je slavnost, při které si víly rozdělí své úkoly. Všechny víly už se řadí do řad, aby dostaly svůj úkol. Eliška měla letos zase za úkol, probudit všechny květiny v lidském světě. Protože spala asi o tři dny déle, tak to nestihla. Ve světě lidí už je půlka března pryč a ani jedny sněženky ani jeden petrklič nikdo nevidí. Eliška spěchala na nástup, ale nestihla to. Nikdo tam nebyl, jenom Aira hlavní víla. „Jdeš pozdě!“ oznámila ji. „Nástup už skončil. Takže ty jsi neletěla do světa lidí? Brána už je zamčená a já nemám hvězdný prach, abych jí otevřela.“ „A a a já za to nenemůžu.“ bránila se Eliška. „Budeš muset najít spadlou hvězdu a já ti nepomůžu.“ Eliška celou noc hledala, až ji našla. Doletěla do světa lidí, všechny víly už na ni čekaly a dočkaly se. Eliška nakonec probudila všechny květiny a vše dobře dopadlo.

A to je konec

celé pohádky :D

Markéta Tomášková, 4. B

Jaro

Jaro rodí zvířátka,
jehňátka i prasátka.

Rostou krásně sněženky,
jar, vem si podkolenky.

Slunce svítí hrozně hezky,
zvíře pleská, plesky plesky.

Ještě kvetou petrklíče,
otevívá jaro z míče.

Dělá hodně pokusů,
léto čeká na pusu.

Autor: Jakub Tomášek, 3. B

